

**Mše svatá
a Slavnost uložení relikvie
blahoslaveného císaře a krále
Karla I. Rakouského
v katedrále
sv. Víta, Václava a Vojtěcha**

Modlitební liga císaře Karla za mír mezi národy
zemská pobočka v ČR

s podporou

Řádu sv. Jiří
evropského řádu Domu Habsbursko-Lotrinského

TV Noe

Text Milan Novák
Genealogická studie Jan Drocár,
fotografie Jan Křtitel Černý, Kamil Voděra, archiv
grafická úprava: Kamil Voděra
vydala Modlitební liga císaře Karla za mír mezi národy,
2022

Mše svatá
a
Slavnost uložení relikvie
blahoslaveného císaře a krále
Karla I. Rakouského
v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha
na Hradě pražském

za účasti

Jeho císařské a královské Výsosti Karla Habsburského,
arcivévody Rakouského
vnuka bl. císaře a hlavy Domu Habsbursko-Lotrinského

Mši sv. celebruje

J. Ex. Mons. Václav Malý
pomocný biskup pražský a probošt Metropolitní
kapituly u sv. Víta
koncelebrují

P. Ondřej Pávek, děkan Metropolitní kapituly u sv. Víta
Mons. Giuseppe Silvestrini, Chargé d' Affaires
apoštolské nunciatury v Praze

Hudbou provází

Pražský katedrální sbor,
sbormistr a varhaník Josef Kšica

2. neděle velikonoční, v den svátku sv. Jiří
dne 24. dubna L.P. 2022 v 10.00 hodin

Heilige Messe
mit
der feierlichen Einbettung der Reliquie
des seliggesprochenen Kaiser Karls I.
aus dem Hause Österreich
in der St. Veit, Wenzel und Adalbert
Kathedrale
auf der Prager Burg

Palladium des Böhmisches Landes

Heilige Messe 2. Sonntag österlichen

Erste Lösung - ApG 5,12-16

Immer mehr wurden im Glauben zum Herrn geführt, Scharen von Männern und Frauen
Lesung aus der Apostelgeschichte.

Durch die Hände der Apostel geschahen viele Zeichen und Wunder im Volk. Alle kamen einmütig in der Halle Sálomos zusammen. Von den Übrigen wagte niemand, sich ihnen anzuschließen; aber das Volk schätzte sie hoch. Immer mehr wurden im Glauben zum Herrn geführt, Scharen von Männern und Frauen. Selbst die Kranken trug man auf die Straßen hinaus und legte sie auf Betten und Liegen, damit, wenn Petrus vorüberkam, wenigstens sein Schatten auf einen von ihnen fiel. Auch aus den Städten rings um Jerusalem strömten die Leute zusammen und brachten Kranke und von unreinen Geistern Geplagte mit. Und alle wurden geheilt.

Zweite Lösung – Offb 1, 9–11A.12–13.17–19

Ich war tot, doch siehe, ich lebe in alle Ewigkeit
Lesung aus der Offenbarung des Johannes.

Ich, Johannes, euer Bruder und Gefährte in der Bedrängnis, in der Königsherrschaft und im standhaften Ausharren in Jesus, war auf der Insel, die Patmos heißt, um des Wortes Gottes willen und des Zeugnisses für Jesus. Am Tag des Herrn wurde ich vom Geist ergriffen und hörte hinter mir eine Stimme, laut wie eine Posaune. Sie sprach: Schreibe das, was du siehst, in ein Buch und schick es an die sieben Gemeinden in Kleinasien. Da wandte ich mich um, weil ich die Stimme erblicken wollte, die zu mir sprach. Als ich mich umwandte, sah ich sieben goldene Leuchter und mitten unter den Leuchtern einen gleich einem Menschensohn; er war

bekleidet mit einem Gewand bis auf die Füße und um die Brust trug er einen Gürtel aus Gold.

Als ich ihn sah, fiel ich wie tot vor seinen Füßen nieder. Er aber legte seine rechte Hand auf mich und sagte: Fürchte dich nicht! Ich bin der Erste und der Letzte und der Lebendige. Ich war tot, doch siehe, ich lebe in alle Ewigkeit und ich habe die Schlüssel zum Tod und zur Unterwelt. Schreib auf, was du gesehen hast: was ist und was danach geschehen wird.

Evangelium nach Johannes 20, 19-31

Am Abend des ersten Tages der Woche, als die Jünger aus Furcht vor den Juden die Türen verschlossen hatten, kam Jesus, trat in ihre Mitte und sagte zu ihnen: Friede sei mit euch! Nach diesen Worten zeigte er ihnen seine Hände und seine Seite. Da freuten sich die Jünger, dass sie den Herrn sahen. Jesus sagte noch einmal zu ihnen: Friede sei mit euch! Wie mich der Vater gesandt hat, so sende ich euch. Nachdem er das gesagt hatte, hauchte er sie an und sprach zu ihnen: Empfangt den Heiligen Geist! Wem ihr die Sünden vergebt, dem sind sie vergeben; wem ihr die Vergebung verweigert, dem ist sie verweigert. Thomas, genannt Didymus - Zwilling -, einer der Zwölf, war nicht bei ihnen, als Jesus kam. Die anderen Jünger sagten zu ihm: Wir haben den Herrn gesehen. Er entgegnete ihnen: Wenn ich nicht die Male der Nägel an seinen Händen sehe und wenn ich meinen Finger nicht in die Male der Nägel und meine Hand nicht in seine Seite lege, glaube ich nicht. Acht Tage darauf waren seine Jünger wieder versammelt, und Thomas war dabei. Die Türen waren verschlossen. Da kam Jesus, trat in ihre Mitte und sagte: Friede sei mit euch! Dann sagte er zu Thomas: Streck deinen Finger aus - hier sind meine Hände! Streck deine Hand aus und leg sie in meine Seite, und sei nicht ungläubig, sondern gläubig! Thomas antwortete ihm: Mein Herr und mein Gott! Jesus sagte zu ihm: Weil du mich gesehen hast, glaubst du. Selig sind, die nicht sehen und doch glauben. Noch viele andere Zeichen, die in diesem Buch nicht aufgeschrieben sind, hat Jesus vor den Augen seiner Jünger getan. Diese aber sind aufgeschrieben, damit ihr glaubt, dass Jesus der Messias ist, der Sohn Gottes, und damit ihr durch den Glauben das Leben habt in seinem Namen.

St. Wenceslas Duke of Bohemia

Holy Mass **2nd Sunday of Easter**

1st Reading - Acts 5:12-16

And through the hands of the apostles many signs and wonders were done among the people. And they were all with one accord in Solomon's Porch. Yet none of the rest dared join them, but the people esteemed them highly. And believers were increasingly added to the Lord, multitudes of both men and women, so that they brought the sick out into the streets and laid them on beds and couches, that at least the shadow of Peter passing by might fall on some of them. Also a multitude gathered from the surrounding cities to Jerusalem, bringing sick people and those who were tormented by unclean spirits, and they were all healed.

2nd Reading - Revelation 1:9-11, 12-13, 17-19

I, John, your brother who share with you in Jesus the persecution and the kingdom and the patient endurance, was on the island called Patmos because of the word of God and the testimony of Jesus. I was in the spirit on the Lord's day, and I heard behind me a loud voice like a trumpet saying, 'Write in a book what you see and send it to the seven churches, to Ephesus, to Smyrna, to Pergamum, to Thyatira, to Sardis, to Philadelphia, and to Laodicea.' Then I turned to see whose voice it was that spoke to me, and on turning I saw seven golden lampstands, and in the midst of the lampstands I saw one like the Son of Man, clothed with a long robe and with a golden sash across his chest. When I saw him, I fell at his feet as though dead. But he placed his right hand on me, saying, 'Do not be afraid; I am the first and the last, and the living one. I was dead, and see, I am alive for ever and ever; and I have the keys of Death and of Hades. Now write what you have seen, what is, and what is to take place after this.'

Gospel - John 20:19-31

That evening, the disciples gathered together, and because they were afraid of reprisals from the Jewish leaders, they had locked the doors. But suddenly Jesus appeared among them and said, "Peace to you!" Then he showed them the wounds of his hands and his side they were overjoyed to see the Lord with their own eyes! Jesus repeated his greeting, "Peace to you!" And he told them, "Just as the Father has sent me, I'm now sending you." Then, taking a deep breath, he blew on them and said, "Receive the Holy Spirit. I send you to preach the forgiveness of sins and people's sins will be forgiven. But if you don't proclaim the forgiveness of their sins, they will remain guilty." One of the twelve wasn't present when Jesus appeared to them it was Thomas, whose nickname was "the Twin." So the disciples informed him, "We have seen the Lord with our own eyes!" Still unconvinced, Thomas replied, "There's no way I'm going to believe this unless I personally see the wounds of the nails in his hands, touch them with my finger, and put my hand into the wound of his side where he was pierced!" Then eight days later, Thomas and all the others were in the house together. And even though all the doors were locked, Jesus suddenly stood before them! "Peace to you," he said. Then, looking into Thomas' eyes, he said, "Put your finger here in the wounds of my hands. Here put your hand into my wounded side and see for yourself. Thomas, don't give in to your doubts any longer, just believe!" Then the words spilled out of his heart "You are my Lord, and you are my God!" Jesus responded, "Thomas, now that you've seen me, you believe. But there are those who have never seen me with their eyes but have believed in me with their hearts, and they will be blessed even more!" Jesus went on to do many more miraculous signs in the presence of his disciples, which are not even included in this book. But all that is recorded here is so that you will fully believe that Jesus is the Anointed One, the Son of God, and that through your faith in him you will experience eternal life by the power of his name!

Císař míru

Císař a král Karel I. z dynastie Habsbursko-Lotrinské (17. 8. 1887- 1. 4. 1922) po smrti císaře Františka Josefa I. 21. listopadu 1916 převzal v Rakousku-Uhersku vládu uprostřed zničující 1. světové války. Karel I., rozumný a věřící muž se s odpovědností za 50 miliónů obyvatel celé střední Evropy na bedrech ocitl ve víru apokalyptického zmatku, kdy na všech stranách denně padaly tisíce mrtvých. Mladý panovník, který neměl ani formální podíl na vzniku válečného konfliktu, na vlastní oči zblízka poznal hrůznou realitu války v prvních dvou válečných letech na bojištích srbské, ruské i italské fronty. Proto se hlavním úkolem a cílem jeho vlády stal mír, okamžitý a bezpodmínečný. Jeho mírová iniciativa, odmítnutá Německem, pak musela být k vládám Francie i Anglie směřována tajně a jakkoli souzněla s mírovými snahami papeže Benedikta XV., ztroskotala a její prozrazení uvedlo císaře do složité a osobně nebezpečné situace nejen v Německu, ale i ve vlastní zemi. Jeho postavení v tomto osamoceném boji výstižně charakterizuje výrok spisovatele Anatola France: *„Císař Karel chtěl mír. Byl tak jediným vysoce postaveným mužem, který v této válce zastával odpovědnou pozici. Ale nikdo mu nenaslouchal. Císař Karel mír opravdu chtěl, a proto ho nenáviděli všichni.“*

Karel I. Rakouský

Karel - politik byl bytostným demokratem a státníkem s vizí. Byl si byl vědom nezastupitelné úlohy podunajské monarchie pro evropskou stabilitu a byl připraven řešit otázky modernizace státu s porozuměním pro požadavek svébytnosti slovanských národů formou federativního uspořádání monarchie. Je doloženo, že reformou se nezabýval až na konci války, ale ihned po nástupu k vládě, v době, kdy obnovil ústavnost a činnost parlamentu a vyhlásil rozsáhlou amnestii, již omilostnil i přední

české opoziční politiky, Kramáře, Klofáče, Rašina. Jeho reformní snažení bylo znemožněno vládními politiky a jejich odporem k pokrokovým změnám. Rozpadu říše ve víru nacionálně-socialistických revolucí na sklonku roku 1918 už nemohl zabránit, ale nepřipustil, i za cenu vlastních obětí, nové občanské krveprolití. Byl vyhnán ze své vlasti, ale nepřestal se starat o budoucnost svých národů. Úvahy, které si zaznamenal ve švýcarském exilu, dokládají, že s pozoruhodnou jasnožřivostí dovedl odhadnout nebezpečí velkoněmecké rozpínavosti i ruského bolševismu a předvídal budoucí nepříznivý osud rozparcelované střední Evropy pod nadvládou totalitních režimů. Navzdory osudu se v roce 1921 pokusil dostát své korunovační přísaze v Maďarsku, které zůstalo královstvím bez krále. Protože odmítl použít vojenskou sílu, jeho návrat, jakkoli byl tajně podporován Francií, se nezdařil. Zrazený, v bídě, jen v kruhu svých nejbližších, pak předčasně zemřel ve vyhnanství na ostrově Madeira a jeho národy na něj zapomněly. Dějiny 20. století, zejména hrůzy nacistické a bolševické totality, nedlouho poté ukázaly, že jeho mírové úsilí i snahy udržet střední Evropu jako silnou federaci křesťanských národů byly moudré a potřebné. I s odstupem stovky let se ukazuje aktuálnost jeho moderních politických vizí. Svou dobu panovník předběhl i přístupem k řešení tíživých sociálních otázek: strádání civilního obyvatelstva ve válečné bídě se snažil mírnit nejen osobní podporou charitního díla, ale z jeho rozhodnutí byla – jako první na světě – v Rakousku zřízena ministerstva pro sociální otázky a veřejné zdraví, aby stát systémově podporoval především ty nejpotřebnější a ohrožené. Proto se nepodařilo osobnost císaře Karla z historie vymazat, naopak: v roce 2004 jej svatý papež Jan Pavel II. prohlásil blahoslaveným katolické církve. Dekret sv. papeže Jana Pavla II. o něm praví: *“Byl mužem velké morální integrity a pevné víry, jenž vždy hledal jen to nejlepší pro své národy a všechny své panovnické činy konal v souladu se sociálním učením církve. Držel se ideálů spravedlnosti a míru a neochvějně směřoval ke svatosti. Byl příkladným křesťanem, manželem, otcem i panovníkem“*.

Poslední český král

V roce 1906 arcivévoda Karel nastoupil studia u předních profesorů Karlo-Ferdinandovy univerzity v Praze

a v létě 1908 jeho pobyt v Čechách pokračoval vojenskou službou u 7. dragounského pluku v posádce v Brandýse nad Labem. Pobýval tu až do roku 1912, od podzimu 1911 i se svou novomanželkou Zitou Bourbonско-Parmskou. Do Brandýsa se rád vracel také jako panovník a zdejší rudolfínský zámek si v roce 1917 zakoupil jako své osobní sídlo v Čechách. Jeho dragounská kasárna se nacházela v sousední Staré Boleslavi a tak se mladý následník trůnu Karel František Josef na pár let ocitl přímo v srdci české katolické tradice. O historii českých zemí měl dobré znalosti (byl studentem univ. prof. Dr. Golla) a byl si vědom závazku, který plynul z jeho pokrevního spojení s Přemyslovci, Lucemburky i Jagellonci. Na nejstarším poutním místě v Čechách, v místě umučení svatého Václava a před Palladiem země české, mohl rozvažovat i o tom, proč se do Staré Boleslavi jeho předchůdci na trůně (císař Matyáš a císařovna Anna Tyrolská, císař Ferdinand III. a císařovna Marie Anna, císař Leopold I. či královna Marie Terezie) přicházeli svatému Václavu klanět, proč chovali velkou úctu k ochrannému obrazu českých zemí, k mariánskému Palladiu, a stejně jako Otec vlasti Karel IV. Lucemburský Starou Boleslav podporovali. Budoucí císař a český král Karel I. se tu s českou tradicí plně identifikoval (mluvil velmi dobře česky) a jeho blahorečení, kdy se po svatém knížeti Václavu stal druhým českým panovníkem – světcem, je nutno považovat za jednu z nejvýznamnějších událostí českých dějin.

Tradice stále živá

Karel I. z Domu Rakouského, císař rakouský a apoštolský král uherský, jakožto Karel IV., byl také králem českým, v pořadí českých králů Karlem III. Jeho úmysl dát se v Praze korunovat je doložen: ale při této, v zemích Koruny české toužebně očekávané královské korunovaci, chtěl císař Karel přísahat na novou ústavu, v níž by byla zakotvena jeho vize federativního státu. K tomu už tento nadějný panovník nedostal čas a tak zůstal našim králem posledním. Tisíc a jeden rok leží mezi mučednickou smrtí svaté kněžny Ludmily (921) a smrtí blahoslaveného krále Karla I. (1922), jejího potomka v 32. generaci. Uložením relikvie bl. krále Karla v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha se symbolicky završuje tisíciletí královské tradice zemí koruny české, v němž oba svatí vladaři, Václav Přemyslovec i Karel

Habsbursko-Lotrinský, jdou vznešeným příkladem. Jejich angažmá pro dobro lidí, kdy svoji víru měnili v praktické skutky, je dobře si neustále připomínat a zároveň i přemýšlet o jejich odkazu pro budoucnost, jíž jsme dnes součástí. Vše, v čem nám blahoslavený Karel Rakouský může jít příkladem - úcta k životu, mír mezi národy, láska k bližním, ochrana rodiny jako posvátného svazku ženy a muže a společenství generací, sociální sounáležitost a soucit s chudými, odvaha bránit právo a spravedlnost pro každého, síla dostát svým povinnostem - to je i dnes aktuální a bude vždycky, má-li svět zůstat místem pro život.

Karl I. von Österreich

Kaiser und König Karl I. aus der Dynastie Habsburg-Lothringen (17. 8. 1887- 1. 4. 1922) übernahm nach dem Tod von Kaiser Franz Joseph I. im November 1916 inmitten des vernichtenden 1. Weltkriegs die Regierung. Der junge, tief gläubige Herrscher war um den sofortigen und bedingungslosen Frieden bemüht und unternahm einen Versuch, die in der Donau-Monarchie so nötigen Reformen durchzusetzen. Er war jedoch nicht mehr imstande, deren Zerfall im Wirbel der nationalistischen und sozialistischen Revolutionen am Ende des Jahres 1918 zu verhindern. Er wurde aus seinem Vaterland vertrieben, versuchte jedoch seinem Schicksal zu trotzen und seinem Krönungseid in Ungarn, das ein Königreich ohne König war, gerecht zu werden. Er starb vorzeitig in der Verbannung auf der Insel Madeira, verraten, im Elend, nur im Kreis seinen Nächsten, und wurde von seinen Völkern vergessen. Die Geschichte des 20. Jahrhunderts, besonders die Schrecken der nationalsozialistischen und bolschewistischen Totalität, haben kurz darauf gezeigt, dass seine Friedensbemühungen und seine Bestrebung, Mitteleuropa als eine starke Föderation christlicher Völker zu bewahren, sehr weise und höchst notwendig war. Selbst mit dem Abstand von 100 Jahren zeigt sich wieder die Aktualität seiner modernen politischen Visionen. Deswegen ist es auch nicht gelungen, die Persönlichkeit Kaiser Karls I. aus der Geschichte zu löschen, im Gegenteil: Im Jahr 2004 hat ihn der heilige Papst Johann Paull II. selig gesprochen. Im Dekret von Papst Johann Paul II. steht darüber mit folgenden Worten: *“Er war ein Mann von großer moralischer Integrität und festem Glauben. Er hat für seine Völker immer nur das Beste gesucht und verwirklichte seine sämtlichen Herrschertaten im Einklang mit der sozialen Lehre der Kirche. Er hielt sich an die Ideale der Gerechtigkeit und des Friedens und strebte unerschütterlich nach*

Heiligkeit. Er war vorbildlich als Christ, Ehemann, Vater und Herrscher“. Er war daher genau das, was die heutige Zeit vermisst und immer mehr benötigt.

Der letzte König von Böhmen

Im Jahr 1906 begann Erzherzog Karl mit seinen Studien bei namhaften Professoren der KarlFerdinands-Universität in Prag und setzte im Sommer 1908 seinen Aufenthalt in Böhmen mit seinem Militärdienst beim 7. Dragoner-Regiment in der Garnison Brandeis an der Elbe/Brandýs nad Labem fort. Er verblieb dort bis 1912; ab Herbst 1911 mit seiner neuvermählten Frau Zita von BourbonParma. Er kehrte auch als Herrscher gern nach Brandýs/Brandeis zurück und kaufte im Jahr 1917 das dortige rudolfische Schloss als seinen Privatsitz in Böhmen. Die Dragonerkaserne befand sich in dem benachbarten Alt Bunzlau/Staré Boleslav und so geriet der junge Thronfolger für einige Jahre direkt ins Herz der böhmischen katholischen Tradition. Er hatte gute Kenntnisse über die Geschichte der böhmischen Länder (er war Student von Univ. Prof. Dr. Jaroslav Goll) und war sich der Verpflichtungen, die sich aus seiner Blutsverwandschaft mit den Přemysliden, Luxemburgern und Jagiellonen ergaben, wohl bewusst. Am ältesten Wallfahrtsort in Böhmen, an der Stelle des Martyriums des Hl. Wenzels und vor dem Palladium des Landes Böhmen konnte er darüber nachdenken, warum seine Vorgänger auf dem Thron (Kaiser Matthias und Kaiserin Anna von Tirol, Kaiser Ferdinand III. und Kaiserin Maria Anna, Kaiser Leopold I. oder Kaiserin Maria Theresia) hierher zu kommen pflegten, um dem heiligen Wenzel zu huldigen, warum sie große Hochachtung vor dem Schutzbild der böhmischen Länder, dem marianische Palladium, verspürten und gleich dem Vater des Vaterlandes, Karl IV. von Luxemburg, Alt Bunzlau/Stará Boleslav förderten. Der künftige Kaiser und König von Böhmen Karl I. konnte sich hier mit der böhmischen Tradition vollkommen identifizieren (er sprach sehr gut tschechisch). Seine Seligsprechung (er wurde nach dem heiligen Fürsten Wenzel zum zweiten böhmischen Herrscher-Heiligen) kann man als eines der wichtigsten Ereignisse in der böhmischen Geschichte betrachten.

Die immer lebendige Tradition

Karl I. aus dem Haus Österreich, Kaiser von Österreich und apostolischer König von Ungarn (als Karl IV.) war auch König von Böhmen (in der Reihenfolge der böhmischen Könige als Karl III. und zugleich letzter König von Böhmen). Tausend und ein Jahr liegen zwischen dem Märtyrertod der heiligen Fürstin Ludmilla (921) und dem Tod des seligen König Karls I. (1922), ihres Nachkommens in der 32. Generation. Durch die Einbettung der Reliquie des seligen Königs Karl in der St. Veits-Kathedrale wird symbolisch das Millennium der königlichen Tradition der Länder der Böhmisches Krone vollendet, dem beide heilige Herrscher, der Přemysliden Wenzel und Karl von Habsburg-Lothringen, als erhabene Vorbilder vorangehen. Ihr Engagement für das Wohl der Menschen, bei dem sie ihren Glauben in praktische Taten umsetzten, sollte unaufhörlich ins Gedächtnis gerufen werden. Im gleichen Atemzug damit sollten wir auch über ihren Nachlass für die Zukunft nachdenken, derer Bestandteil wir jetzt bilden. Alles, womit uns der selige Karl als Beispiel dienen kann – seine Hochachtung vor Menschenleben, Völkerfrieden, Nächstenliebe, Schutz der Familie als eines heiligen Bands von Mann und Frau, Gemeinschaft der Generationen, soziale Zusammenhörigkeit und Mitleid mit den Armen, der Mut, das Recht und Gerechtigkeit für Jedermann zu verteidigen, die Kraft, seinen Pflichten gerecht zu werden – das alles ist auch noch heute hochaktuell und wird es auch immer bleiben, falls die Welt auch weiterhin als ein würdiger Lebensort gelten soll.

St. Ludmila

1. **sv. Ludmila oo Bořivoj I. Přemyslovec**
2. **Vratislav I. Přemyslovec** oo Drahomíra ze Stordan
3. **Boleslav I. Přemyslovec**
4. **Boleslav II. Přemyslovec**
5. **Oldřich I. Přemyslovec** oo Božena
6. **Břetislav I. Přemyslovec** oo Jitka ze Schweinfurthu
7. **Vratislav (II.) I. Přemyslovec** oo Svatava Polská
Piastovna
8. **Vladislav Přemyslovec** oo Richenza z Bergu
9. **Vladislav II. (I.) Přemyslovec** oo Judita Durynská
10. **Přemysl I. Otakar Přemyslovec** oo Konstancie
Uherská Arpádovna
11. **Václav I. Přemyslovec** oo Kunhuta Štaufská
12. **Přemysl II. Otakar Přemyslovec** oo Kunhuta Haličská
Rurikovna
13. **Václav II. Přemyslovec** oo Guta Habsburská
14. **Eliška Přemyslovna** oo **Jan Lucemburský**
15. **Karel IV. Lucemburský** oo Eliška Pomořanská
16. **Zikmund Lucemburský** oo Barbora Celská
17. Alžběta Lucemburská oo **Albrecht II. Habsburský**
18. Alžběta Habsburská oo **Kazimír IV. Jagellonský**
19. **Vladislav II. Jagellonský** oo Anna z Foix
20. Anna Jagellonská oo **Ferdinand I. Habsburský**
21. **Karel II. Štýrský Habsburský** oo Marie Anna Bavorská
22. **Ferdinand II. Habsburský** oo Marie Anna Bavorská
23. **Ferdinand III. Habsburský** oo Marie Anna Španělská
24. **Leopold I. Habsburský** oo Magdalena
FalckoNeuburská
25. **Karel VI. Habsburský** oo Alžběta Kristýna Brunšvická
26. **Marie Terezie Habsburská** oo **František I. Štěpán
Lotrinský**
27. **Leopold II. Habsbursko-Lotrinský** oo Marie
Ludovika Španělská
28. **František (II.) I. Habsbursko-Lotrinský** oo Marie
Teresa Neapolsko-Sicilská
29. František Karel Habsbursko-Lotrinský oo Žofie Bavorská
30. Karel Ludvík Habsbursko-Lotrinský oo Marie
Anunciáta Neapolsko-Sicilská
31. Otto František Habsbursko-Lotrinský oo Marie Josefa
Saská
32. **bl. Karel I. (III.) Habsbursko-Lotrinský** oo Zita
Bourbonsko-Parmská

Erzherzog Karl Franz Josef

Arciéveda Karel v roce 1909